

Sygn. akt: I C 564/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Pilawa

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2020 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko D. O. (1)

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanego D. O. (1) na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 6 476,39 zł (sześć tysięcy czterysta siedemdziesiąt sześć złotych 39/100) z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 8 lipca 2020 roku,

2/ oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3/ znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sędzia

/J. R./

Sygn. akt I C 564/20

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. w B. w dniu 22 lipca 2020 roku wniosła do tutejszego Sądu pozew o zasądzenie od pozwanego D. O. (2) kwoty 15.347,39 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 08 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że dochodzona przez nią kwota wynika z weksla in blanco podpisanego dnia 24 stycznia 2019 roku do zapłaty w dniu 7 lipca 2020 roku w wysokości 15.347,39 zł. Wskazała, że wezwała pozwanego do wykupienia weksla, lecz ten nie spłacił żadnej kwoty.

(dowód: kopia weksla, deklaracja wekslowa – k. 2 i 4 akt)

Ponadto przedłożyła kopię wypowiedzenia umowy pożyczki z 07 czerwca 2020 roku wraz z wezwaniem do zapłaty wskazanej kwoty.

(dowód: kopia wypowiedzenia umowy i potwierdzenie jej nadania – k. 4 i 31 – 32 akt)

W toku sprawy pismem z dnia 17 sierpnia 2020 roku wskazała, szczegółowo w jaki sposób wyliczyła zadłużenie pozwanego, oraz zaktualizowała wysokość zadłużenia. Ponadto do pisma przedłożyła kopię wniosku o udzielenie pożyczki, kopię wniosku o objęcie opcją Twój Pakiet, a także wydruk profilu klienta wraz z zestawieniem wpłat, jak również załącznik do umowy wskazujący sposób naliczania prowizji. Z przedłożonej kopii ostatecznego wezwania do zapłaty wynikało, że do pozwanego wystosowano w dniu 4 maja 2020 roku wezwanie do zapłaty

(dowód: wniosek o udzielenie pożyczki – k. 18 – 19 verte akt, wniosek o Twój Pakiet – k. 20 – 21 akt, (...) klienta oraz zestawienie wpłat – k. 26 - 28 akt, kopia wezwania z potwierdzeniem nadania – k. 29 – 30 akt, załącznik do umowy w sprawie wysokości prowizji – k. 33 akt)

Z umowy nr (...) z dnia 24 stycznia 2019 roku wynikało, iż kwota wypłaty dla pozwanego to 9000 zł, zaś łączna kwota do spłaty to 21888 zł. Na kwotę tę składały się następujące:

- 129,00 zł tytułem opłaty przygotowawczej,
- 1.300,00 zł tytułem wynagrodzenia za dodatkowy pakiet,
- 7.571,00 zł tytułem prowizji.

Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych, których terminy miały być wskazane w harmonogramie spłat. Umowa ponadto przewidywała możliwość jej wypowiedzenia wraz z wypełnieniem weksla w sposób zgodny z deklaracją wekslową oraz możliwość naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych. W umowie wskazano także w formie tabeli wysokość opłat za monity. Do pisma przedłożono również kalendarz spłat rat, w którym wskazano wysokość i terminy spłat. Kalendarz był podpisany przez pozwanego w dniu zawarcia umowy.

(dowód: kopia umowy wraz z załącznikami – k. 22 - 25 akt)

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 września 2020 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Wskazał, że powódka w ogóle nie udowodniła wypłacenia pożyczki, nie wykazała sposobu wyliczenia dochodzonego roszczenia i nie odpowiadała ona aktualnemu zadłużeniu. Wskazał, że powódka nie wypełniła weksla zgodnie z deklaracją. Nie udowodniono doręczenia wypowiedzenia, a także, czy w ogóle były ku temu przesłanki. Umowa natomiast zawierała klauzule abuzywne i wysokość prowizji i opłaty za Twój Pakiet były rażąco zawyżone.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powódkę, pozwany kwestionował ich treść, o czym dalej.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości.

Wskazać należy, że stanowisko pozwanego sprowadzało się do negowania wszelkich twierdzeń powódki, przy czym na poparcie swoich zarzutów nie przedkładał on żadnych dowodów. Część teoretycznych wywodów pozwanego przedstawionych w odpowiedzi na pozew co do zasadności obciążania pozwanego dodatkowymi opłatami, jak też abuzywności niektórych postanowień umowy okazała się trafna.

Strony łączyła umowa pożyczki z dnia 24 stycznia 2019 roku nr (...). Powódka pismem z dnia 7 czerwca 2020 r. wypowiedziała umowę pożyczki.

W wypowiedzeniu wskazano, że dług na dzień sporządzenia pisma to 15.347,39 zł, na kwotę tę składa się kwota niespłaconej pożyczki 15.291,00 zł i 56,39 zł jako umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki.

Zabezpieczeniu umowy pożyczki miał służyć weksel wystawiony z dnia 24 stycznia 2019 roku, który powódka mogła wypełnić zgodnie z umową pożyczki oraz zgodnie z deklaracją wekslową w ściśle określonych okolicznościach tj.

a) gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania,

b) po upływie 14 dni od wypowiedzenia w trybie natychmiastowym przez Pożyczkodawcę umowy pożyczki w wyniku złożenia nieprawdziwych oświadczeń lub podania nieprawdziwych danych we wniosku o udzielenie pożyczki lub w dokumentacji pożyczkowej lub w razie posłużenia się fałszywymi lub przerobionymi dokumentami w celu uzyskania pożyczki ze skutkiem natychmiastowym,

c) w razie złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy pożyczki i w przypadku braku zaksięgowania zwrotu środków z tytułu pożyczki w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, lub odsetek dziennych od tej kwoty, oraz upływu 7 dni od wezwania przez pożyczkodawcę do zapłaty należnych pożyczkodawcy środków.

Pożyczkobiorca wyraził zgodę na skorzystanie z **Twojego Pakietu** za co stosownie do wymogu pktu 1.4 c winien zapłacić kwotę **1.300,00 zł**.

Oprócz tego pozwaną jako pożyczkobiorcę obciążał obowiązek zapłaty **wynagrodzenia prowizyjnego** w kwocie **7571,00 zł** oraz **opłaty przygotowawczej** w wysokości **129,00 zł** (punkty 1.4 a i b umowy).

Analizując dochodzone roszczenie wskazać należy, że w przypadku weksla własnego in blanco o charakterze gwarancyjnym, wystawca na podstawie art 10 prawa wekslowego może podnieść względem posiadacza weksla - pierwotnego wierzyciela zarzuty ze stosunku podstawowego. W pewnych wypadkach sąd rozpoznając sprawę o zapłatę na podstawie weksla będzie uprawniony do zbadania z urzędu niektórych zarzutów ze stosunku podstawowego, mimo że nie zostały one podniesione przez wystawcę. Sytuacja ta będzie mieć miejsce, gdy dłużnikiem wekslowym jest konsument, a możliwa do stwierdzenia na podstawie samej treści pozwu niezgodność pomiędzy wysokością roszczenia wekslowego a wierzytelnością ze stosunku podstawowego spowodowana jest istnieniem w treści powołanej przez powoda w pozwie umowy, klauzul abuzywnych. W ocenie Sądu przeciwne stanowisko może prowadzić do akceptowania działań nawet rażąco niemoralnych, jak np. uwzględniania zaliczania do sumy wekslowej wynikających z umowy odsetek w wysokości przekraczającej czterokrotność kredytu lombardowego NBP, czy rażąco zawyżonych kosztów działań monitujących i windykacyjnych. Niepodniesienie przez konsumenta zarzutu nie może prowadzić do udzielenia ochrony powodowi, bowiem w sposób oczywisty dojdzie wówczas do naruszenia zasad współżycia społecznego i w sposób rażący zostaną naruszone interesy konsumenta. W ocenie Sądu abuzywność klauzuli umownej należy uwzględnić z urzędu.

Stanowisko to znajduje uzasadnienie w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, gdzie stwierdza się, iż zważywszy na charakter i znaczenie interesu publicznego, jaki stanowi ochrona konsumentów znajdujących się w słabszej pozycji względem przedsiębiorców, dyrektywa 93/13 WE (nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich), zobowiązuje państwa członkowskie, co wynika z jej art. 7 ust. 1 w zw. z jej motywem dwudziestym czwartym, do zapewnienia stosownych i skutecznych środków „mających] na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami (wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., G. N. i in., C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym celu do sądu krajowego należy wyłącznie i jedynie wykluczenie stosowania nieuczciwego warunku umownego, tak aby nie mógł on wywoływać wiążącego skutku wobec konsumenta, przy czym sąd ów nie jest uprawniony do zmiany treści tego warunku (wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., G. N. i in., C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym kontekście należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że zgodnie

z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2016 r., R. i R., C-377/14, EU:C:2016:283, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 grudnia 2016 r., G. N. i in., C-154/15). Przy bowiem braku skutecznej kontroli potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków danej umowy nie może zostać zagwarantowane przestrzeganie praw przyznanych w drodze dyrektywy 93/13 (wyrok z dnia 7 grudnia 2017 r., B. S., C-598/15, EU:C:2017:945, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

Nie ulega wątpliwości, że w realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z umową zawartą przez pożyczkodawcę będącym podmiotem specjalizującym się w udzielaniu drobnych pożyczek, a konsumentem. Powódka zawarła zatem umowę z pozwanym w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwany jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

Zgodnie z treścią art. 720 KC. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Szczegółowo prawa i obowiązki stron zostały uregulowane w umowie pożyczki z dnia 24 stycznia 2019 roku. Ponieważ pozwany nie wywiązał się ze spłacenia wszystkich rat umowa została wypowiedziana.

W ocenie Sądu wskazane w umowie koszty dodatkowe związane z udzieleniem pożyczki budzą poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi.

Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy; nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Regulacja zawarta w art. 385¹–385³ k.c. ma charakter szczególny w stosunku do tych przepisów, które mają powszechne zastosowanie do kształtowania przez kontrahentów treści umowy (por. art. 58, 353¹ czy 388 k.c.). Uzasadnieniem dla jej wprowadzenia ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny był zamiar zapewnienia konsumentom bardziej skutecznej ochrony w stosunkach umownych z profesjonalistami oraz potrzeba uwzględnienia w polskim prawie postanowień dyrektywy nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95 z 21.04.1993, s. 29). W wyroku z dnia 3 lutego 2006 r. (I CK 297/05, Wokanda 2006, nr 7–8, s. 18) SN stwierdził, że z uwagi na kontekst wprowadzenia tych przepisów do kodeksu cywilnego należy podzielić zapatrywanie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawie (...) S.A. p. R. Q. i in. (C 240/98 –244/98), że wykładnia norm prawa krajowego w przedmiotowym zakresie powinna być zgodna z dyrektywą nr 93/13/WE.

Przepisy art. 385¹–385³ k.c. znajdują zastosowanie do umów obligacyjnych zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami, z użyciem lub bez użycia wzorców, ale także do klauzul wzorców umownych używanych przy zawieraniu umów (por. wyrok SN z dnia 9 października 2003 r., V CK 277/02, OSNC 2004, nr 11, poz. 184 oraz z dnia 7 grudnia 2006 r., III CSK 266/06, LEX nr 238949).

Zgodnie z poglądami doktryny, chociaż w art. 385¹ § 1 i 2 k.c. ustawodawca mówi o postanowieniach umowy, to chodzi również o postanowienia wzorca umownego, wydane celem zawierania umów z konsumentami. Nie ulega wątpliwości, że w art. 385¹ § 3 k.c. ustawodawca uznaje za niezgodnione indywidualnie w szczególności postanowienia przejęte z wzorca.

Nie ulega wątpliwości, że strony procesu łączyła umowa pożyczki z dnia 24 stycznia 2019 roku nr (...).

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków (tak zwany depozyt nieprawidłowy). Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współżycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych, których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek ustalana jest w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego i odzwierciedla bieżący układ stosunków gospodarczych, „cenę” pieniądza w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, zapewnia więc pożyczkodawcom godziwy zysk. Z drugiej strony jej wprowadzenie nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami znajdującymi się w trudnej sytuacji materialnej, niewykształconymi lub mającymi trudności intelektualne z rozeznaniem konsekwencji swojego działania, są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak, aby nie stanowiły ukrytego źródła zysku. Ponadto z istotą pożyczki sprzeczne jest „przeniesienie” na rzecz biorącego pożyczkę sum pieniężnych, których w rzeczywistości nigdy on nie otrzymuje, a które automatycznie zostają zaliczone na poczet związanych z pożyczką kosztów i opłat lub umów dodatkowych. W wyniku tego pożyczkobiorca byłby bowiem zobowiązany do spłaty znacznego zobowiązania, nie otrzymując przy tym na własność żadnych środków pieniężnych. Taką konstrukcję umowy pożyczki należy więc uznać za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2).

Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie,

spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Przy czym pod pojęciem konsumenta kodeks cywilny w art. 22¹ k.c. wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W ocenie Sądu wynagrodzenie za dodatkowy pakiet naruszało rażąco interesy pozwanego jako konsumenta, jak również było sprzeczne z dobrymi obyczajami. Podobnie wynagrodzenie prowizyjne. Prowizja, jak też inne koszty pożyczki powinny znajdować odzwierciedlenie w rzeczywistości ponoszonych przez pożyczkodawcę kosztach, a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pożyczkodawcy.

W przypadku gdy ekwiwalentność prowizji nie zostanie wykazana, uznać należy, że postanowienia jej dotyczące stanowią klauzulę niedozwoloną, jako nieuzgodnione indywidualnie i kształtujące prawa oraz obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes. Bez znaczenia jest przy tym, że sporne koszty mieszczą się w limicie, określonym w ustawie o kredycie konsumenckim. Dodatkowe opłaty nie mogą bowiem stanowić źródła zysku przedsiębiorcy i powinny być kształtowane w sposób odzwierciedlający rzeczywistości ponoszone koszty.

Prowizja z natury rzeczy nie odzwierciedla ponoszonych kosztów, tylko zysk przedsiębiorcy. Powódka zresztą wyraźnie wskazała, iż stanowi ona dodatkowe wynagrodzenie za udzielenie pożyczki, a nie rekompensatę poniesionych kosztów. Także sama możliwość skorzystania przez biorącego pożyczkę z możliwości odroczenia terminów płatności rat lub ich obniżenia, nie powoduje po stronie dającego pożyczkę żadnych kosztów.

Mając powyższe na uwadze, sąd uznał postanowienia dotyczące prowizji i wynagrodzenia za niedozwolone klauzule umowne, niewiążące pozwanego konsumenta.

W judykaturze podkreśla się, że umowa jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, jeśli wykracza przeciw uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości. Przedsiębiorca będzie działać nieuczciwie, tj. wbrew dobrym obyczajom, gdy sporządzone przez niego klauzule umowne będą godzić w równowagę stosunku prawnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2013 r. VI ACa 1571/12 LEX nr 1339417).

Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Z kolei rażące narażenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 297/05, Biul. SN 2006, nr 5-6, poz. 12, z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, Lex nr 395247).

Zapisy umowne rażąco naruszające interesy konsumenta Sąd uznał za niedozwolone klauzule umowne i uznał je za nieważne jako sprzeczne z ustawą (art. 58 § 1 i 3 k.c.).

Wobec powyższego powództwo w zakresie opłaty za pakiet dodatkowy nie mogło zasługiwać na uwzględnienie, zwłaszcza że pozwany z tytułu poniesienia tej opłaty nie odniósłby wymiernych, ekwiwalentnych świadczeń ze strony powódki. Podobnie z resztą w zakresie prowizji.

Skoro zatem łączne zobowiązanie do spłaty wg powódki miało wynosić na dzień wniesienia pozwu 15.347,39 zł, to za uzasadnione Sąd uznał jedynie żądanie kwoty 6.476,39zł (po odjęciu wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 7.571,00 zł i opłaty za Twój Pakiet w kwocie 1.300,00 zł).

Z tych względów Sąd w punkcie pierwszym sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki tą kwotę wraz z odsetkami (zgodnie z art. 481 § 1 k.c.).

W punkcie drugim natomiast Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł o przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, którzy ponieśli z tego tytułu koszty. Powódka uległa w części pozwanemu, a zatem uzasadnione było orzeczenie o kosztach procesu, poprzez ich wzajemne zniesienie, o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku.

Sędzia Jan Raszkowski

Z/

- 1) Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
- 2) Przedłożyć za 14 dni lub z wcześniejszym wpływem apelacji.

B., 16.12.2020 roku

Sędzia